

Нѣщо бѣсно кипна въ менѣ. Блѣснахъ разпла-
каната баба и изтичахъ въ стаята на приятеля си.
Тамъ бѣше пусто. Тогава влѣзохъ въ съседната. Въ
другата. Сякашъ мъртвиятъ можеше да бжде скритъ.
Хазайката тичаше следъ менѣ. Когато се готвѣхъ
да разтворя последната стая, тя ме задържа:

— Оставете! Вжтре е доктора. Не го безпокойте!

— Кой докторъ? — попитахъ.

— Секулъ Брадва, моя вторъ квартирантъ.

— Кой е? — обади се въ сѣщия мигъ нѣкой
отъ стаята и отвори вратата.

Азъ погледнахъ: кжсичъкъ човѣчець, изгубенъ
цѣлъ въ черна домашна дреха и съ дървенъ кракъ.
Той се изправи на прага и изписка отново:

— Кой е?

Хазайката се приближи до менѣ, пошепна:

— Оставете го, той е малко боленъ.

Нѣмахъ нужда отъ предупреждение, не ми
търбваше и квартиранта. Хванахъ старата за раме-
нетъ и изкрѣскахъ:

— Кажете, какво се е случило съ моя приятель?

— Ахъ, това Господъ знае, — изохка тя. — Госпо-
динъ Храбъръ излѣзе още миналата вечеръ и от-
тогава не се е връщалъ. А тая сутринъ внезапно
се появиха некролозитъ. Азъ тичахъ навсѣкжде. Хо-
дихъ въ полицията. Никой нищо не знае. Нито за
дъртвия, нито кой поржчалъ некролозитъ.

Замаянъ, побѣгнахъ отъ кжщата. Всичко ми
се виждаше невѣроятно, страшно и смѣшно. И